

— Дѣдо Господи, ама ти не си видѣлъ какъ волѣтъ оре? Цѣлъ день човѣкътъ го мушка съ остена. А той едвамъ-едзамъ се клати. Азъ и безъ остенъ сама всичко върша.

— Добре, мравке. Но я ми кажи ти, ако почнешъ да орешъ земята, по колко пѣти ще хранишъ хората?

— Въ три дни веднажъ ще имъ давамъ да ядатъ, — отговорила бързо мравката.

— Тѣй ли? Ами ти? — обърналъ се дѣдо Господь къмъ вола.

— Азъ по три пѣти на день ще ги храня, — отвърналъ волѣтъ.

— Бжди благословенъ, — рекълъ Дѣдо Господь. — Ти ще вървишъ крачка по крачка предъ остена и ще хранишъ хората. А ти, мравке, все да работишъ и да се трудишъ, но никой да не вижда работата ти.

И дѣдо Господь тръгналъ съ ангелчето да обикаля и други мѣста.

Вѣра Бояджиева

ЖАЛНО ПОТОЧЕ РОМОЛИ

Жално, милно поточе ромоли
Срѣдъ полето и се Богу моли:

Отзарана слѣзохъ отъ Балкана --
Тамъ ни цвѣтче, ни листо
остана.

Цѣли нощи хали кършатъ клони,
Сиви мъгли есеннякътъ гони.

Ревнали сж долове, чукари,
Омислилъ се и Балканътъ стари.

Гледахъ, гледахъ, па хукнахъ
надоле,
Къмъ нашето топло, равно поле.

Ала, Боже, радостъ и тукъ нѣма.
Тебъ ли стори то беда голѣма?

За какво е толкозъ изгорѣло,
Посърнало, жълто-пожълтѣло?

Лоша дума ли за тебе каза,
Та го толкозъ много ти наказа?

Или пѣкъ отрудени стопани
Не можа туй лѣто да изхрани?
Рудо стадо ли трева не хрупа?
Въ плѣвнитѣ ли сѣно се не
струпа?

Господь тогазъ облаци разтвори
Усмихна се, кротко отговори:

— Зная, зная, поточе игриво,
Че си тжжно, че си милостиво.

И азъ любя полето, Балкана
И имъ шия хубава премяна
Съ бѣли цвѣтя, съ зелени
шевици.

Като пукне пролѣтъ., ще я пратя
По щъркове и по лѣстовици.

Дим. Бадевъ